



Arrest

**nr. 89 238 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 oktober 2012 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 oktober 2012 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 28 augustus 2007 een aanvraag om machtiging tot het verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 15 december 1980 (hierna: de vreemdelingenwet). Deze werd op 6 februari 2008 onontvankelijk verklaard. Op 3 maart 2008 kreeg verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 22 september 2009 kreeg verzoekende partij andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.3. Op 15 december 2009 diende verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot het verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze werd bij beslissing van 29 oktober 2010 niet in overweging genomen.

1.4. Op 22 maart 2010 diende verzoekende partij andermaal een aanvraag om machtiging tot het verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 1 september 2010 bood verzoekende partij zich aan te Brugge met het oog op een voorgenomen huwelijk. Dit voorgenomen huwelijk werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge op 17 februari 2011, na negatief advies van het parket van Brugge van 15 februari 2011.

1.6. Verzoekende partij heeft een vierde aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend op 13 december 2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21 augustus 2012. Er werd haar op 29 augustus 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering betekend, haar dezelfde dag ter kennis gegeven.

1.7. Bij arrest gekend onder nummer 86 892 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 september 2012 de tegen dit bevel ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Het cassatieberoep dat verzoekster aantekent bij de Raad van State wordt op 24 september 2012 toelaatbaar verklaard.

1.8. Verzoekster diende op 5 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 3 oktober 2012, met kennisgeving diezelfde dag, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.09.2012 werd ingediend door :

(…)

*in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst om daar via de gewone procedure haar aanvraag machtiging tot verblijf in te dienen buitenproportioneel is, omdat door de behandelingstermijn een tijdelijke scheiding wordt veroorzaakt waardoor “de verduurzaming, noch de bevordering van het

familiaal leven mogelijk is.” Betrokkene is van mening dat het niet gerechtvaardigd is om haar tijdelijk (gezien het inreisverbod voor 3 jaar), te scheiden van haar vriend en dat dit een inbreuk zou betekenen op het artikel 8 EVRM.

Wat betreft de opmerking van betrokkene dat een terugkeer naar haar land van herkomst buitenproportioneel zou zijn omdat de behandelingstermijn een tijdelijke scheiding veroorzaakt die volgens haar in de praktijk meerdere jaren zou duren, dient te worden opgemerkt dat elke aanvraag individueel wordt behandeld en de behandelingstermijn niet op voorhand kan worden ingeschat. Het feit dat betrokkene een machtiging tot verblijf dient aan te vragen in Nigeria, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er immers burgers uit Nigeria die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post ter plaatse. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de duur van de behandelingstermijn. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Nigeriaanse burgers.

Wat betreft de mening van betrokkene dat een tijdelijke scheiding (van 3 jaar gezien het inreisverbod) in strijd zou zijn met het artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven. In het arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

*Bovendien kan betrokkene een verzoek indienen om het inreisverbod op te heffen of op te schorten - Art. 74/12 van de wet van 15.12.1980 stelt immers dat de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod kan opheffen of opschorten wegens humanitaire redenen - en staat het de partner van betrokkene vrij om haar te bezoeken in haar land van herkomst.
(...)”*

2. Over het voorwerp en de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Met verwijzing naar artikel 39/2 van de vreemdelingenwet stelt zij dat de schorsing van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geen voordeel kan geven. Het bevel van 29 augustus 2012 blijft bij een schorsing van de bestreden beslissing in het rechtsverkeer en kan bijgevolg uitgevoerd worden.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partij dat het belang wordt behouden wat blijkt uit de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit deze bepaling volgt dat slechts tot een schorsing kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (RvS 13 februari 2007, nr. 167 754)

Artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Verzoekster zet betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid uiteen dat de bestreden beslissing op 3 oktober 2012 werd ter kennis gegeven en dat zij *“het voorwerp uitmaakt van de dwangmaatregel genomen op basis van artikel 27 § 3 Vw teneinde de effectieve uitvoering van het bevel te verzekeren, zodat voldoende is aangetoond dat de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen”*.

De verwerende partij merkt terecht op dat onduidelijk is waarom een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen. De eventuele verwijdering is een gevolg van het op 29 augustus 2012 gegeven bevel. De verzoekende partij stelt zelf in het verzoekschrift dat de verwijdering *“de effectieve uitvoering van het bevel”* is.

De Raad merkt op dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen dit bevel al werd verworpen. Het gegeven dat een toelaatbare cassatiebeschikking is uitgesproken door de Raad van State heeft geen schorsend effect. De verzoekende partij laat bijgevolg na uiteen te zetten waarom een gewone vordering tot schorsing tegen de bestreden beslissing te laat zou komen. De voorwaarde voorzien in artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is niet vervuld.

Wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, betoogt de verzoekende partij dat ze al meer dan twee jaar een duurzame relatie onderhoudt met een Belgisch onderdaan. Zij verliest door de beslissing het voordeel om vanuit België een aanvraag gestoeld op artikel 9bis in te dienen om haar verblijf te regulariseren. Bovendien is een tijdelijke scheiding disproportioneel en is er geen belangenafweging gemaakt in de bestreden beslissing. Voorst wijst zij op de tijdelijke scheiding van haar partner met wie zij meer dan twee jaren samenwoont. Zij is financieel afhankelijk van haar vriend.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk een belangenafweging is gemaakt. Bovendien wordt erop gewezen dat in het arrest gekend onder nummer 86 892 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 september 2012 werd geoordeeld:

“4.3.2.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 8 EVRM.

4.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een familiaal leven heeft opgebouwd met de heer B.B. dat voldoende beschermwaardig is in het licht van artikel 8 EVRM. Het bestaan van dit familiaal leven wordt voldoende aangetoond op basis van de aan huidig verzoekschrift toegevoegde stukken waaronder foto's, verklaringen en het bewijs dat verzoekende partij al meer dan twee jaar woonachtig is bij voornoemde. De weigering om het huwelijk te voltrekken doet daar geen afbreuk aan. De weigering om het huwelijk te voltrekken hield immers enkel een vermoeden in dat op 17 februari 2011 verzoekende partij niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap op te bouwen met de heer B., reden waarom de gemeente de voltrekking van het huwelijk geweigerd had. Verzoekende partij heeft ondanks dit haar relatie verder onderhouden en dit ondanks haar illegaal verblijfsstatuut en de problemen (economische afhankelijkheid, onzekerheid over de toekomst) die daaraan zijn gekoppeld. Er zijn elementen die twee jaar na de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking duidelijk aangeven dat er een familiaal leven bestaat. De bestreden maatregel, een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar brengt de voortzetting of het bestaan van het familiaal leven in het gedrang en kan derhalve als aantasting van het familiaal leven van verzoekende partij beschouwd worden. Het volstaat om te wijzen op het feit dat verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aan verzoekende partij te betekenen. Het feit dat geen belangenafweging werd gemaakt volstaat om te besluiten dat de bestreden beslissing onwettig is in het licht van artikel 8 EVRM.

De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partij werd bij beslissing van 15 juni 2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd haar dezelfde dag ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing motiveert op afdoende wijze waarom verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie met de heer B., waardoor er evenmin sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft er op dat ogenblik tevens op gewezen dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland enkel een eventuele tijdelijke scheiding met zich meebrengt hetgeen niet kan beschouwd worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Niet enkel heeft verzoekende partij nagelaten vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten waaraan geen inreisverbod werd gekoppeld, zij heeft evenmin een beroep aangetekend tegen deze beslissing waarin uitdrukkelijk gemotiveerd wordt waarom er geen schending is van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij kan derhalve niet worden bijgetreden waar zij stelt dat verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aan verzoekende partij te betekenen.

Bijgevolg wordt prima facie ook geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt."

*De verzoekende partij brengt geen nieuwe feiten omtrent de bescherming van haar gezinsleven aan die van aard zijn deze motieven te herzien. Bijgevolg worden deze motieven hernomen en eigen gemaakt. Voorts toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat een eventuele tijdelijke scheiding om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis in het buitenland in te dienen, de gebruikelijke weg, van die aard is dat zij een schending van artikel 8 van het EVRM teweeg brengt. Evenmin worden er concrete hinderpalen aangebracht die erop wijzen dat het gezinsleven elders niet kan plaatsgrijpen.*

Gelet op deze vaststellingen toont de verzoekende partij niet het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

*Voorts kan de redenering die de verzoekende partij "in ondergeschikte orde" erop nahoudt door te stellen dat minstens artikel 13 van het EVRM geschonden is omdat niet zou kunnen nagegaan worden dat de bestreden beslissing de bepalingen van Europees recht schendt, niet gevolgd worden. De verzoekende partij heeft zich in rechte kunnen verdedigen wat het gegeven bevel betreft en brengt thans geen nieuwe elementen aan die van aard zijn het eerdere oordeel dat *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM kan vastgesteld worden, vermogen te wijzigen. Overigens belet het*

eventuele verblijf in het buitenland niet dat de verzoekende partij haar rechten van verdediging verder kan uitoefenen nu zij wordt bijgestaan door een raadsman de persoonlijke verschijning niet genoodzaakt is.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN, wnd. kamervoorzitter,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

M. BEELEN